

Aficionats a la caça del porc senglar

Javier Capsir Adell

Aquesta història que a continuació, per inverosímil que pugui parèixer és totalment verídica, com l'anunci de la Dambier. En aquesta història no inclourem cap nom per no ferir la sensibilitat de ningú.

En aquestes línies vaig a relatar un dia de cacera o batuda del porc senglar, que podia ser com qualsevol altre dia, però amb la particularitat de que jo hi vaig estar present i contaré com va transcórrer la jornada cinegètica.

Primer dir que per a la gent poc entesa en temes de caça, aclarir què és un porc senglar, el qual en castellà es diu "jabalf" i d'ara endavant així li direm per entendre millor la història.

Era un diumenge del mes de gener, on el dia era proa, si així ho podem considerar ja que estava mig núvol, però no feia molt de fred i amb poca roba es podria aguantar el dia.

La jornada comença cap a les 7,30-8 h reunint-se la quadrilla (de fins a un màxim de 25 caçadors) al bar situat prop de la font de la vila, per a prendre un cafè, tallat, carajillo, poleo-menta, copa conyac, absenta, vinet, mistela, etc...

Conforme anava arribant la gent, l'ambientillo s'anava cada cop més i per a variar tots parlàvem de cacera. La zona elegida per a efectuar la batuda al jabalf estava clara: EL BOSCO, es diu, així perquè encara que des de les afores no ho pareix dins d'aquest abrupte barranc hi existeix un monumental bosc de carrasques, i altres espècies arbòrees autòctones, molt vell.

L'equip de pistejadors oficials feia dies que estaven controlant la zona i havien vist molts indicis de que allí hi havia alguna que altra "piara de cochinos". Però de sobte mentre ens acabàvem el cafè i eixíem cap al carrer per agarrar el vehicles, una veu molt llunyana i com si vinguera de l'altre món es va sentir al bar dient unes paraules que deixaren la sang gelada a més de un. "sí que aneu ben encaminats, ahí dalt a l'ombria del bosc no trobareu cap jabalf".

Aquestes paraules van caure com una llosa damunt de

nosaltres els caçadors, ja que eren dites per una persona coneixedora del terreny i molt entesa en assumptes de cacera. Però que collons, avui tocava caçar al bosc i s'aniria de totes formes.

I així va ser. I menys mal que no hi havia jabalins a la ombria del bosc, sinó a més de un li toca fugir per cames perseguit per algun gran navajero o se li haguéren acabat les bales, o haguérem necessitat un camió per poder baixar totes les peces capturades.

En arribar a l'aparcadero per als vehicles tot terreny (furgones, lades, nissans ce quinces, quatre ele, etc. Els caçadors que s'havien d'instal·lar a les postures, comencaren a pujar coll a munt, desde on es controlaria tota la zona del bosc. Altres caçadors havien de cobrir les surtides per baix del barranc. Tots ens anàrem posant al nostre lloc més idoni segons els savis consells del jabalineros veteranos i coneixedors del terreny.

Cada caçador anava equipat amb allò que creia més adient per a l'ocasió, és a dir, rifle i/o escopeta, abundant municio, mejar i beguda (per si el dia es feia llarg), cadireta, prismàtics, "arràdio", tabac, "xaleco" fosforito, corda per porta la peça abatuda, etc...

Jo anava amb l'equip que tenia la missió cobrirles passeres que donaven als centeners. A mesura que anàvem pujant les empinades costes cap al cim del